

Om wilddjurens härjande i Finland

och

Den förjande modrens klagan

öfver sitt barns öde,

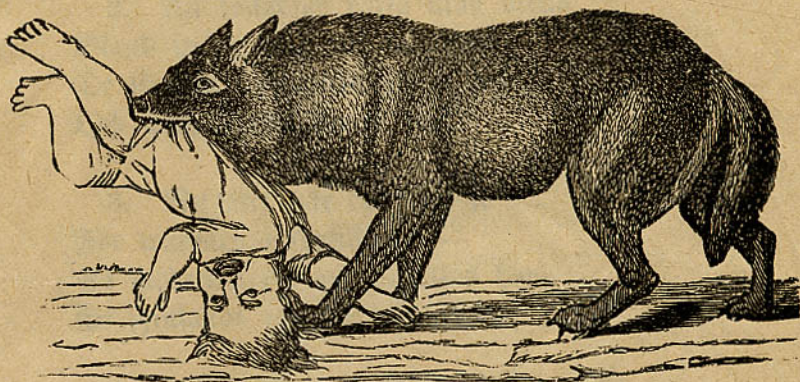
besjungna i bedröfwelsen

af

F. A. Kafelius.

Fri öfversättning från finskan af L-n.

Pris 15 penni.

Helsingfors,

Helsingfors tryckeri-bolags tryckeri, 1881.

På utgifwarens förlag.

Om vilddjurens härjande i Finland

Den följande berättelsen utgöf

af den i år utkomne

aftrycket i Helsingfors

af

A. A. B.

aftrycket af den i år utkomne

aftrycket af den i år utkomne

Helsingfors
1881

aftrycket af den i år utkomne

Den följande berättelsen utgöf af den i år utkomne aftrycket i Helsingfors aftrycket af den i år utkomne aftrycket af den i år utkomne

aftrycket af den i år utkomne aftrycket af den i år utkomne aftrycket af den i år utkomne aftrycket af den i år utkomne

Sjunges som: No 16 i G. S. Psalmboken.

1. Ej vill jag stänma upp en sång
Om lust och glädje denna gång,
Ty jag en sorglig skildring hört,
Som har mig djupt till tårar vört.

2. Åt vilddjur härja utan blygd
Bland späda barn uti vår bygd
De skrämma hemmets glädje bort
Och störa lugnet innan kort.

3. Nu åter här ett offer se
För wargarnes förstörelse —
En moders fröjd och framtids hopp
En Finlands son har offerats opp.

4. Der står invid den gröna håll
Ett torp i Noustais kapell,
Wid insjöns strand i lugn och ro
Ett fattigt folk har här sitt bo.

5. Men lugnet hotadt, pröfningen,
Ej väntad, är dock nära re'n.
Och än i allas minne står
En fredagsafton, hemsk och swär.

6. När morgonsolens milda glöd
Dem väckte och till arbet' bjöd,
De trodde wist sin mödas lön
Bli astonlugu och stilla bön.

7. Men stor blef deras ängslan, när
Om qvällen ensam modren kår
Från byn ses komma på sin stråt
Och ej af gossen följes åt.

8. „Swär är min lilla älsfling, säg?“ —
„Han kom till mötes på din wäg
Och har ännu ej återwändt.“
„Du store Gud! hwad har wäl händt?“

9. De springa nu i hastigt lopp
Med ängslan ömsom och med hopp,
De ropa högt hans namn — men då
Hörs Eko swara blott derpå.

10. Men trötta, gråtande, med hast
Dock barnen leta utan rast —
På wägen och i skogens snår
Ej af den lille finns ett spår.

11. Ett stycke framåt re'n de gått?
Tills när de sist ett ställe nått
Der ödemarkens åbo wild
Och raggig står — en fasan's bild.

12. Här herrskar han, den grymme bof,
Och luxar ständigt efter rof,
Till lästedyck han dricker blod
Att lifwa upp det wilda mod.

13. Af grämlse och ängest stor
Står hjertat stilla — arma mor!
Hon ser hur ulfwens gap än är
Helt blodigt efter dådet här.

14. Ej finnes sorg mer ryflig spord,
För modrens smärta finns ej ord,
Ej jord, ej himmel, ega rum
För hennes blick af tårar skum.

15. Dock — hwem kan rätt en skildring ge
Af sådan djup bedröfwelse;
Hwem känner smärtan af den lott,
Den börda, som de arma fått?

16. Så tysta, bleka, darrande,
Ett fasan's skådespel de se —
„Se hufwudet är endast qwar
Af den som förr så älskad war.“

17. Nu ökas qwalet mer och mer
 Och himlen trööst och ro ej ger
 Ut arma moders hjertat — är
 Så helt jag öfvergifwen här?

18. Förr bar det lilla anletet
 Af Gudaboren ädelhet
 En prägel, som till himlen hört,
 Men är nu blodadt och förstördt.

19. Ack! fordom kom han, varm i hog,
 När han sin moder komma såg
 Och med sitt smek och joller då
 Han lönte ömt des mödov så.

20. Hon sjungit wid hans waggä glädt
 Och wakat troget mången natt
 Och nu af wilddjur tagen bort,
 Är hennes fröjd så alltför kort.

21. Föreningsbandet, som så fast
 War knutet mellan dem, med hast
 Blef löst i wild förstörelse
 Och blef för modren grät och we.

22. Så ulfwen modrens gåfwa tog
 Till spis, och till sitt hemwist drog
 En fattig moders högsta trööst
 Som hon beskyddat wid sitt bröst.

23. Hon bedt för honori warnt och ömt,
 Om glada framtidsdagar drömt,
 Men lyckad glädje, fly sin kos
 Så hastigt att det knäppt kan tros.

24. Ingen hörde på, då han
 Sin hjälp och räddning ropte an
 Och ingen sauns, som mild och still
 Det brustna ögat tryckte till.

25. Ej skall han nånsin hwila få
 I helgad graf med blommor på
 Der ändtligt hon wid dagens slutt
 Sin bittra sorg fått gråta ut.

26. Wid tanken härpå brister hon
 I gråt igen, en smärtans ton
 Sig tränger fram ur hennes bröst,
 En klagan höjer hennes röst.

27. Men fatten mod, o mor och far,
 Och ljuslig trööst den käre har
 Sett genom dödens timma tung
 Och hunnit himlen re'n som ung.

28. Ej känner han i Fadrens gård,
 En engel sjelf i englars wård,
 Af timlig sorg och nöd och brist,
 Men fröjd förutan ända wist.

29. Och sifst till Er, o! Finlands män!
 En maning vill jag ställa än:
 Det är er kraft, som måste bli behållen,
 Ett värn mot wäld och tyranni.

30. Upp, jägarstara! flynda fort
 På wilddjurs jagt, från ort till ort,
 Med hastigt mod och jägarsång,
 Och lycka följe på er gång.

31. Sen återvänd med seger skön,
 Den högsta ära blir er lön,
 Och bästa segerpriset, är
 Det tack er warmma hjertan bär.

